

Sygn. akt I C 516/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 listopada 2019r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2019r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

przeciwko **A. O.**

o zapłatę

I.zasądza od pozwanej A. O. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 10.736 zł (dziesięć tysięcy siedemset trzydzieści sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 października 2018r. do dnia zapłaty.

II.zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.752 zł (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III.nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 165 zł (sto sześćdziesiąt pięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Anita Wolska

Sygn. akt I C 516/19 upr

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 12 października 2018r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. O. kwoty 10.736 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zgłoszonego żądania powodowa spółka wskazała, że w dniu 09 marca 2017r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...). Powód wyjaśnił, że zgodnie z postanowieniami tej umowy na łączne zobowiązanie do spłaty składała się całkowita kwota pożyczki 7.000 zł, prowizja za udzielenie pożyczki 5.040 zł. Powód podał, że z tytułu powyższej umowy pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości 1.304 zł, z tego: 464 zł stanowi spłacona całkowita kwota pożyczki, a kwota 840 zł stanowi kwotę spłaconej prowizji za udzielenie pożyczki. W związku z wypowiedzeniem umowy przed okresem, na który pożyczka została zawarta do uregulowania całości zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy w ocenie strony powodowej pozostaje kwota 10.736 zł albowiem umowa pożyczki stała się wymagalna z dniem upływu okresu wypowiedzenia.

W dniu 02 listopada 2018r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu, który został doręczony pozwanej w dniu 19 listopada 2018r.

W dniu 03 grudnia (...). pozwana wywiodła sprzeciw od wydanego w postępowaniu elektronicznym nakazu zapłaty. Zaskarżyła niniejsze orzeczenie w całości lecz nie wskazała uzasadnienia swojego stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2019r. w związku ze skutecznie wniesionym sprzeciwem stwierdzono utratę mocy wydanego nakazu zapłaty w całości oraz o przekazaniu niniejszej sprawy do rozpoznania tut. Sądowi.

Zarządzeniem z dnia 10 czerwca 2019r. zobowiązano pozwaną do sformułowania ewentualnych twierdzeń, zarzutów do żądania pozwu i zgłoszenia wniosków dowodowych w terminie 14 dni pod rygorem skutków prawnych z art. 207 § 6 k.p.c. (albowiem nie wynikają one z treści sprzeciwu, który odnosi się jedynie do zaskarżenia w całości wydanego nakazu zapłaty). Zostało ono doręczono pozwanej w dniu 02 sierpnia 2019r. Pozwana w jego wykonaniu nie złożyła pisma procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 marca 2017r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a A. O. zawarta została umowa pożyczki nr (...) w kwocie 7.000 zł. Łączne zobowiązanie do spłaty określono na 12.040 zł (E) w tym – całkowita kwota pożyczki netto: 7.000 zł (A), roczna stopa oprocentowania 0,00 zł (B) , prowizja za udzielenie pożyczki 5.040 zł (C), całkowity koszt pożyczki (B+ C) - 5.040 zł (D). Czas obowiązywania umowy wynosił 24 miesiące, w ratach po 501,67 zł każda z wyjątkiem ostatniej w kwocie 501,59 zł, płatnych do 8 dnia każdego miesiąca na rachunek bankowy pożyczkodawcy. Na kwotę rat 501,67 zł składała się kwota 291,67 zł (część kapitału), odsetki należne (0 zł), 210 zł (należna prowizja). Na kwotę rat 501,59 zł składała się kwota 291,59 zł (część kapitału), odsetki należne (0 zł), 210 zł (należna prowizja). Niniejsza kwota 7.000 zł została pozwanej wypłacona.

W § 1 ust. 1 i 2 umowy wskazano, że całkowity koszt pożyczki (D) to wszelkie koszty, które Klient jest zobowiązany ponieść w związku z Umową, w szczególności: a/ odsetki, opłaty i prowizje, b/ koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania pożyczki przy czym do całkowitego kosztu pożyczki nie wlicza się opłat z tytułu niewykonania zobowiązań wynikających z Umowy, ani też kosztów i dodatkowych odsetek, które mogą obciążyć Klienta z uwagi na skorzystanie z przesunięcia terminu spłaty raty pożyczki. Całkowita kwota do zapłaty przez Klienta (E) to suma całkowitego kosztu pożyczki i całkowitej kwoty pożyczki stanowiąca całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta w rozumieniu Ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z § 5 ust.1 Klient zobowiązany jest do terminowanego dokonywania spłaty pożyczki na zasadach wskazanych w Umowie i zgodnie z Harmonogramem. Ust.3 wszelkie dokonywane przez Klienta spłaty zaliczane są na poczet zobowiązań Klienta w następującej kolejności: a/ wymagalne odsetki za opóźnienie, począwszy od najdawniej wymagalnych, b/ wymagalne przeterminowane raty prowizji, począwszy od najdawniej wymagalnych, c/ wymagalne przeterminowane odsetki, począwszy od najdawniej wymagalnych, d/ przeterminowane raty kapitału pożyczki pozostającego do spłaty, począwszy od najdawniej wymagalnych, e/ wymagalne, lecz nie przeterminowane raty prowizji, f/wymagalne, lecz nie przeterminowane odsetki, g/ całkowita kwota pożyczki (kapitał pożyczki pozostający do spłaty), h/ odsetki, które stały się wymagalne zgodnie z § 6 ust.3, i/ niewymagalne raty prowizji, z zastrzeżeniem postanowień § 6 ust. 2. Zgodnie z ust. 7 zd.1 w przypadku niespłacenia wymagalnej kwoty raty w terminie spłaty raty pożyczki lub spłacenia jej w niepełnej wysokości. Pożyczkodawca będzie naliczać dziennie odsetki od przeterminowanego zadłużenia (odsetki za opóźnienie) obliczone według stopy procentowej , stanowiącej w stosunku rocznym kwotę równą kwocie odsetek maksymalnych za opóźnienie , o których mowa w art. 481 § 2¹ Kodeksu cywilnego.

W treści § 9 ust.1 umowy zastrzeżono, że w przypadku, gdy Klient opóźnia się ze spłatą kwoty równej, co najmniej dwóm pełnym ratom pożyczki, Pożyczkodawca ma prawo wezwać klienta do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy, a w przypadku braku zapłaty może wypowiedzieć umowę w terminie 14 dni od doręczenia wypowiedzenia. Wezwanie do zapłaty może zostać dokonane za pośrednictwem telefonu, poczty elektronicznej, sms-a lub listem poleconym wysłanym na adres podany w Umowie lub

inny adres wskazany przez Klienta. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy, Pożyczkodawca ma prawo dochodzić od klienta zwrotu całości niespłaconej kwoty łącznego zobowiązania do spłaty oraz naliczyć odsetki za opóźnienie od zaległych należności równe ostatniej (...) stosowanej w Umowie pożyczki za okres od dnia rozwiązania Umowy, nie większej jednak niż aktualne odsetki maksymalne, o których mowa w art. 359 § 2¹ Kodeksu cywilnego. Zgodnie z ust.2 dokonane przez Klienta spłaty po dokonaniu wypowiedzenia Umowy zalicza się w pierwszej kolejności na poczet: a/ kosztów sadowych i egzekucyjnych oraz innych kosztów związanych z postępowaniem sadowym i egzekucyjnym, a następnie na poczet b/ wymagalnych odsetek za opóźnienie od zadłużenia przeterminowanego, począwszy od najdawniej wymagalnych. W pozostałej części wpłatę zalicza się na poczet poniżej wymienionych wierzytelności w następującej kolejności: c/ prowizji za udzielenie pożyczki, począwszy od najdawniej wymagalnych rat, d/ wymagalnych odsetek, począwszy od najdawniej wymagalnych, e/ całkowitej kwoty pożyczki.

W dniu 21 kwietnia 2017r. pozwana dokonała wpłaty kwoty 402 zł, w dniu 22 maja 2017r. – 302 zł, w dniu 3 lipca 2017r. – 350 zł, a w dniu 25 lipca 2017r. – 250 zł. Łącznie kwoty 1.304 zł. Zostały one zaliczone na poczet prowizji w łącznej kwocie 840 zł oraz na poczet kapitału pożyczki w kwocie 464 zł.

Dowód:

- **umowa pożyczki z dnia 09.03.2017r. k. 25-28,**
- **harmonogram spłat k.31,**
- **potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k.34,**
- **potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k.35,**
- **wniosek k. 29-29v,**
- **historia operacji k. 30,**

W piśmie z dnia 25 grudnia 2017r. (...) Spółka Akcyjna poinformowała pozwaną, iż pomimo wcześniej wysyłanych wezwań, zaległość z tytułu opóźnienia w spłacie rat ww. umowy pożyczki, nie została uregulowana i z dniem 25 grudnia 2017r. wypowiada zawartą umowę pożyczki. Termin wypowiedzenia upływa dnia 31 stycznia 2018r., ale nie później niż po upływie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia. Jednocześnie wskazano, że z chwilą upływu terminu wypowiedzenia zobowiązanie z tytułu ww. umowy pożyczki staje się natychmiast wymagalne, a (...) S.A. zastrzega sobie prawo do naliczania odsetek za opóźnienie.

W piśmie z dnia 21 sierpnia 2018r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 10.736 zł w terminie do dnia 04 września 2018r. pod rygorem wszczęcia postępowania sądowego.

Dowód:

- **wypowiedzenie z 25.12.2017r. k. 32-32v,**
- **wezwanie do zapłaty z 21.08.2018r. k. 33,**
- **informacja o stanie zadłużenia k. 36.**

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy w postaci dokumentów. Strony nie kwestionowały prawdziwości przedłożonych dokumentów, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne.

W sprawie miały zastosowanie przepisy art. 720 k.c. wraz z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2016r. poz.1528).

Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zawarte w pozwie twierdzenia powoda co do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, wypłaty pozwanej kwoty pożyczki, częściowej spłaty należności – nie budziły żadnych wątpliwości, a nadto okoliczności te były niesporne. Zaznaczyć należy, iż pozwana wnosząc sprzeciw nie przedstawiła żadnej argumentacji, nadto nie przedstawiła tej argumentacji, a także określonych dowodów pomimo zobowiązania skierowanego do niej pod rygorem skutków prawnych z art. 207 § 6 k.p.c.

Jednakże Sąd z uwagi na to, iż stroną niniejszej umowy był konsument zobligowany był zweryfikować dochodzone roszczenie w zakresie obciążenia pozwanej kosztami dodatkowych świadczeń związanych z zawartą umową pożyczki tj. prowizją za udzielenie pożyczki, w kontekście ustalenia czy postanowienia te są abuzywne. W tym zatem zakresie konieczne stało się przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz ocena zasadności roszczenia wywodzonego w oparciu o wskazywany stan faktyczny sprawy.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż powód jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy zawartej z pozwaną były dla ich stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia umowy. Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385 1 § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez przedsiębiorcę (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07).

W orzecznictwie stwierdzono, że bezskuteczność niedozwolonych klauzul następuje ex lege i ex tunc, a w ich miejsce wchodzi odpowiednie przepisy dyspozytywne (wyrok Sadu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 r., III CSK 204/13).

Zgodnie z treścią art. 385 1 § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek. Kodeks cywilny w art. 22 1 k.c. pod pojęciem konsumenta wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W niniejszej sprawie zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nie była związana z działalnością zawodową ani gospodarczą pozwanej.

W piśmiennictwie przyjmuje się, że nie są postanowieniami indywidualnie negocjowanymi („uzgodnionymi”) klauzule sporządzone z wyprzedzeniem, w sytuacji gdy kontrahent nie miał wpływu na ich treść, nawet jeżeli są one zawarte

we wzorcu wykorzystanym tylko jednorazowo. Istotny jest fakt braku negocjacji między stronami, a nie zastosowanie wzorca również wobec innych podmiotów. Nie będą także postanowieniami „uzgodnionymi” postanowienia wybrane przez konsumenta z kilku przedstawionych mu przez przedsiębiorcę postanowień alternatywnych.

W piśmiennictwie oraz judykaturze dominuje pogląd, że klauzula dobrych obyczajów, podobnie jak klauzula zasad współżycia społecznego, nakazuje dokonać oceny w świetle norm pozaprawnych, przy czym chodzi o normy moralne i obyczajowe, powszechnie akceptowane albo znajdujące szczególne uznanie w określonej sferze działań, na przykład w obrocie profesjonalnym, w określonej branży, w stosunkach z konsumentem itp. W stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. W wyroku z 13 lipca 2005 r. (I CK 832/04, Pr. Bank. 2006, nr 3, s. 8) Sąd Najwyższy stwierdził, że "rażące naruszenie interesów konsumenta" oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym (A. Kidyba (red.), Z. Gawlik, A. Janiak, G. Koziół, A. Olejniczak, A. Pyrzyńska, T. Sokołowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna).

Naruszenie interesów konsumentów o jakim mowa we wskazanym przepisie może zatem dotyczyć interesów o różnym charakterze. Nie wymaga szerszego uzasadnienia, że będą to interesy o charakterze ekonomicznym. Chodzi tu zatem o sytuację, gdy postanowienie umowne w sposób znaczący odbiega od uczciwego sposobu ukształtowania praw i obowiązków stron umowy.

Mając na uwadze powyższe uznać należało, że koszty pozaodsetkowe, jakimi została obciążona pozwana przy zawarciu przedmiotowej umowy pożyczki stanowiły dozwolone postanowienia umowne w zakresie ustalonej prowizji w kwocie 5.040 zł.

Zgodnie z art. 36 a ust.1 ustawy o kredycie konsumenckim w brzmieniu z daty zawarcia przedmiotowej umowy – „Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K – całkowitą kwotę kredytu,

n – okres spłaty wyrażony w dniach,

R – liczbę dni w roku.

Ust. 2. P. koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu.

Ust. 3. P. koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu.

W przedmiotowej sprawie po dokonaniu stosownych wyliczeń (7.000 zł x 25 %) + (7.000 zł X 730 dni : 365 dni X 30 %) stanowiła ona kwotę 5.950 zł. Tym samym określone koszty umową stron nie przekraczały maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów udzielonej pożyczki.

W ramach umowy pożyczki głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania przez pewien okres (24 miesiące), a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków po nadejściu daty wymagalności. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym taki sposób, że może być zarówno umową odpłatną jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy powinno być wyraźnie określone w umowie. Co do zasady formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią zaś odsetki, ewentualnie zapłata prowizji.

W tym miejscu należy podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Za

niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385 1 § 1 k.c., należy więc uznać te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał żądanie pozwu w zakresie prowizji za udzielenie pożyczki za uzasadnione, gdyż postanowienia umowy zobowiązujące pozwaną do zapłaty tej kwoty, nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych. Skoro do spłaty w zakresie kapitału kredytu i prowizji (przy wskazanych powyżej wysokościach rat) doszło w kwocie 1.304 zł to z uwagi na treść zacytowanych zapisów umownych (§ 5 ust.3) zostały zaliczone na poczet prowizji w wymiarze łącznej 840 zł (po 210 zł), a w pozostałej części na poczet kapitału pożyczki t.j. w kwocie 464 zł . Tym samym z łącznej kwoty 12.040 zł (po pomniejszeniu o wpłaty w kwocie 1.304 zł) pozwana nadal jest zobowiązania wobec powoda do zapłaty kwoty 10.736 zł. Uwzględniając przy tym, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy na podstawie § 9 ust.1 niniejszej umowy. Bezspornym bowiem była ta okoliczność, iż pozwana zaprzestała spłat rat po 25 lipca 2017r., co skutkowało skierowaniem przez powoda oświadczenia w dniu 25 grudnia 2017r. o wypowiedzeniu tej umowy, ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2018r.

Sąd zatem w pkt I wyroku, na podstawie art. 720 k.c., zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.736 zł , zaś na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty od dnia 12 października 2018 r. (tj. od dnia wniesienia pozwu – zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia zapłaty. Tym samym uwzględniając dochodzone powództwo w całości.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Na koszty poniesione przez powoda w łącznej kwocie 3.752 zł składała się opłata od pozwu w kwocie 135 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej w wysokości 3.600 zł na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz.265). Natomiast orzeczenie w pkt III zostało oparte o treść przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych t.j. Dz.U. z 2016r. poz.623 ze zmianami). Na jego zasadzie kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W konsekwencji Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 165 zł z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych. Stanowią one kwotę z tytułu części opłaty sądowej z należnej opłaty sądowej od pozwu w kwocie 300 zł.

Sędzia Anita Wolska

I C 516/19 upr Dnia 20 listopada 2019r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda
3. z apelacją lub za 21 dni od doręczenia. Sędzia Anita Wolska